

теиъ, и предъ Бога, и предъ чловѣци те.

Науколюбиво то дѣте.

Малкій Прокопій, кой то за весма малка та си возрастъ, и още не отиваше въ училище то, имаше дозволеніе отъ родители те си ката день да играе нѣколко часове въ двора, или въ градина та. А той вмѣсто да играе скрито, утивашъ въ едно училище, кое то было тамо близо. А родители те му ся почудиха, кога послушаха чи дѣте то имъ знаеше да чете безъ да го дадатъ да учи. Имаше още и сердце много милостивно. Единъ день дошелъ бѣше единъ сиромашъ Евреинъ, въ вмѣсто то, гдѣ то обываха родители те му. Той былъ много любопытенъ да го види, и понеже разумѣ, чи е былъ гладенъ, и жаденъ, той часъ ся спу-сна камъ то родители те си, и имъ ся моляше да дадатъ мало хлѣбъ на Евреина да яде, и една чаша вода. Любезни ми родители! дайте му: защо кой знае гдѣ имама и мы да стигнема предъ да умремъ: и тога былъ Прокопій 8 годниа.

Невнимательно то дѣте.

Единъ путь едно дѣте, кое то ся имену-ваше Марко сѣдеше самичко при трапеза та, гдѣ то ядеха, като ся магнаха други те, ищеше да по-сегне за да земе нѣщо, кое то стоеше врьдъ трапеза, обаче неможеше да стигне толко далеко, и